

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 września 2017 r.,

sprawy **J.K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 245 k.k., art. 190 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 27 września 2016 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w [...]

z dnia 18 grudnia 2015 r.

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] po rozpoznaniu w dniu 27 września 2016 r. sprawy oskarżonych J.K. i M. C. z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżonego J.K. i obrońców obu oskarżonych, wyrokiem z tego dnia, utrzymał w mocy w zasadniczym zakresie zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w [...] z dnia 18 grudnia 2015 r.

Od tego wyroku kasację złożył obrońca skazanego J.K. zarzucając rażące i mogące mieć wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., art. 42 ust. 2 Konstytucji RP, art. 6 ust. 3 EKPCZ poprzez nierozpoznanie i nie omówienie w uzasadnieniu rozstrzygnięcia zarzutów podniesionych w osobistej apelacji oskarżonego J.K., oraz apelacji drugiego obrońcy tego oskarżonego – adwokata P. Ś., a w konsekwencji pozbawienie

oskarżonego prawa do obrony, prawa do rozpoznania sprawy w dwuinstancyjnym postępowaniu i prawa do uczciwego procesu. Podnosząc ten zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...]. W uzasadnieniu kasacji wskazał, że z lektury uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że Sąd ten nie rozpoznał żadnego z zarzutów podniesionych w apelacji adwokata P. Ś., jak również nie rozpoznał zarzutów podniesionych w apelacji osobistej oskarżonego. Świadczy o tym jednoznacznie treść tego dokumentu, gdzie skrytykowano jedynie apelację adwokata N. C., zaś pozostałe dwa środki zaskarżenia jedynie zreferowano w części sprawozdawczej uzasadnienia, nie odnosząc się do ich zarzutów i wniosków. Zarzuty zawarte w apelacji dwóch obrońców J.K. nie były tożsame. Adwokat P. Ś. zarzucił np. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 443 k.p.k., art. 280 i 282 k.k., art. 191 § 2 k.k.. Wspólne pozostawały jedynie zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., (które adwokat C. opisywał w związku z art. 4 i 10 k.p.k.). O ile zatem można byłoby uznać, że rozpoznanie apelacji N. C. stanowi jednocześnie rozpoznanie niektórych zarzutów apelacji adwokata P. Ś., to niemożliwym jest twierdzenie, że stało się tak w zakresie podniesionych w tym środku odwoławczym zarzutów naruszenia: art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 § 1 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 443 k.p.k., art. 280 i 282 k.k., art. 191 § 2 k.k.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w [...] w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK 130/17, na podstawie art. 449 a k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., zwrócił akta sprawy karnej J.K., Sądowi Okręgowemu w [...] w celu uzupełnienia uzasadnienia wyroku tego Sądu z dnia 27 września 2016 r., w zakresie odnoszącym się do zarzutów apelacji adw. P. Ś. – obrońcy J.K. i samego J.K.. Po doręczeniu uzupełnienia uzasadnienia skazanemu J. K., obrońcy skazanego adw. M. B. oraz Prokuratorowi Rejonowemu , obrońca skazanego uzyskiwał prawo uzupełnienia kasacji.

Sąd Okręgowy w [...] uzupełnił swoje uzasadnienie w zakresie wskazanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK

130/17, natomiast obrońca skazanego adw. M. B. nie zmodyfikował zarzutów kasacji.

Z kolei Prokurator Prokuratury Rejonowej , pismem z dnia 24 lipca 2017 r., zmienił odpowiedź na kasację i wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca skazanego adw. M. B. w piśmie z dnia 10 sierpnia 2017 r., podtrzymał zarzuty kasacji, cyt.: „których zasadność w perspektywie wywodów prezentowanych przez Sąd Okręgowy w [...] w uzupełnionym uzasadnieniu jest oczywista”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Należy zgodzić się z poglądem Prokuratora Prokuratury Rejonowej , że po uzupełnieniu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 27 września 2016 r., 6 oraz nie skorzystaniu przez obrońcę skazanego J.K. z możliwości uzupełnienia kasacji (patrz treść pisma obrońcy z dnia 10 sierpnia 2017 r.), kasacja obrońcy tego skazanego jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie budzi wątpliwości, że skoro uzasadnienie wyroku sporządzone jest po wydaniu wyroku, to oczywistym jest że jego treść nie może mieć wpływu na treść zapadłego wcześniej wyroku. Zgodnie z art. 455 a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego apelacjami wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Na uzasadnienie potrzeby wprowadzenia przepisu art. 455a k.p.k. podkreślano, że sąd odwoławczy powinien, gdyż dysponuje odpowiednimi ku temu możliwościami, samodzielnie ocenić przebieg postępowania przed sądem pierwszej instancji i sformułować swój pogląd w odniesieniu do rozstrzygnięcia sądu *meriti*. W sądach odwoławczych orzekają bowiem sędziowie z reguły doświadczeni, o wysokich kwalifikacjach, a ich zadaniem jest wypowiedzenie się w przedmiocie trafności zgłoszonych w środku odwoławczym zarzutów w kontekście przeprowadzonego postępowania pierwszoinstancyjnego, do czego nie jest niezbędne szczegółowe wypowiedzenie się na piśmie przez sąd pierwszej instancji co do wszystkich możliwych kwestii znajdujących się w orbicie sądu. W praktyce często zdarzały się sytuacje, w których sąd odwoławczy z przyczyn

pozaustawowych uchylał wyrok sądu pierwszej instancji ze względu na niewystarczającą treść pisemnych motywów orzeczenia. Taki sposób procedowania pozbawiony podstaw normatywnych przyczyniał się też do przewlekłości postępowania, powtarzania czynności procesowych przez sąd *a quo* w sytuacji, gdy uprzednie postępowanie przeprowadzone było zgodnie z przepisami prawa procesowego, a sam wyrok był prawidłowy (por. uzasadnienie projektu ustawy, druk nr 2393 Sejmu RP VII kadencji).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie nie podziela stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt II KK 178/15, iż płynący z art. 518 k.p.k. wymóg odpowiedniego stosowania przepisów o postępowaniu odwoławczym oznacza, iż art. 455a k.p.k. nie ma zastosowania do postępowania kasacyjnego. Sąd Najwyższy uzasadniając to stanowisko wskazał, że cyt.: „Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ocena prawidłowości procedowania odwoławczego w granicach określonych zarzutami podniesionymi w kasacji, a dotyczącymi rażącego naruszenia prawa materialnego czy procesowego. Jeżeli zatem sąd drugiej instancji nie wypowiedział się w ogóle odnośnie do podnoszonych w zwykłym środku zaskarżenia określonych zarzutów lub wypowiedział się jedynie ogólnikowo, bez jakiegokolwiek argumentacji własnej, to gdy przez takie postąpienie nie jest możliwe rzetelne zbadanie w postępowaniu kasacyjnym prawidłowości postępowania przeprowadzonego w drugiej instancji, jedynym rozwiązaniem jest nadal uchylenie przez Sąd Najwyższy zaskarżonego wyroku. W zależności od sytuacji wskazane wyżej postąpienia oznaczają bowiem obrazę prawa procesowego, a to art. 433 § 2 lub art. 457 § 3 k.p.k., i tylko przez uchylenie w takich wypadkach wyroku sądu odwoławczego z przekazaniem mu sprawy do ponownego rozpoznania będzie można mówić o spełnieniu wymogów rzetelnego procesu w aspekcie prawa strony do odwołania się od wyroku sądu pierwszej instancji. Kontrola odwoławcza nie może bowiem mieć charakteru fasadowego, lecz powinna być kontrolą realną.”

Należy przyznać, iż w orzecznictwie pojawiały się stanowiska w których utożsamiano wadliwość uzasadnienia z wadliwością wyroku. W innych zaś orzeczeniach taką możliwość wykluczono. Podnoszono też, iż zarzut naruszenia

unormowań dotyczących treści uzasadnienia, w prawidłowo skonstruowanej apelacji, powinien towarzyszyć zarzutowi obrazy art. 410 k.p.k. Akcentowano niemożność dokonania kontroli zaskarżonego orzeczenia, jak i niemożność sporządzenia w sposób prawidłowy środka odwoławczego. Wskazywano, że wadliwe uzasadnienie powoduje, iż korzystanie z prawa do zaskarżenia staje się iluzoryczne, a nie rzeczywiste. Wywodzono też, że nie jest możliwe tolerowanie w obrocie prawnym orzeczeń uzasadnionych w sposób rażąco odbiegający od reguł określonych w art. 457 k.p.k. i art. 424 k.p.k. W literaturze zwrócono jednak uwagę na to, że uzasadnienie wyroku nie może być utożsamiane z orzeczeniem w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k. czy art. 523 § 1 k.p.k., zaproponowano zatem rozszerzającą wykładnię tych przepisów, która obejmowałaby, oprócz wpływu na treść orzeczenia, także „uniemożliwienie lub utrudnienie kontroli odwoławczej”.

Poza sporem jest, zdaniem Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszej sprawie, że sam fakt, iż uzasadnienie wyroku nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. czy art. 457 § 3 k.p.k., nie przesądza o tym, że postępowanie poprzedzające wydanie wyroku było wadliwe, zaś rozstrzygnięcie korzysta nadal z domniemania prawidłowości. Naruszenie przepisów postępowania, dotyczące treści uzasadnienia wyroku, nie może mieć bowiem nigdy wpływu na treść wyroku.

Idąc dalej, przecież brak uzasadnienia wyroku, nie uniemożliwia, jak wykazuje praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego, dokonania kontroli kasacyjnej zaskarżonego kasacją wyroku sądu (pierwszej lub drugiej instancji).

Również w przypadku wadliwości sporządzonego uzasadnienia wyroku sądu należy przecież dokonać kontroli kasacyjnej wyroku. Umożliwia to bowiem zawsze ocena całości materiału procesowego zebranego w sprawie, w szczególności treść uzasadnienia, dowody przeprowadzone w toku postępowania sądowego, treść decyzji procesowych wydanych w toku postępowania, spostrzeżenia wynikające z zapisów protokołów rozpraw i posiedzeń oraz innych czynności organów procesowych. Te źródła wiedzy o przebiegu postępowania poprzedzającego wydanie wyroku zaskarżonego kasacją oraz wszelkie rzeczowe i logiczne wnioski, które można wysnuć z ich analizy, z uwzględnieniem zasad poprawnego prawniczego rozumowania, stanowią *in concreto* podstawę do oceny trafności i prawidłowości kontrolowanego orzeczenia. Sąd Najwyższy powinien zatem dążyć –

w wypadkach zaistnienia wadliwości uzasadnienia wyroku - do dokonania tego rodzaju analizy i wyjaśnienia przyczyn wydania zaskarżonego wyroku. Wadliwość uzasadnienia wyroku sądu *a quo* nie zwalnia sądu kasacyjnego od wnikliwego rozpoznania sprawy i dołożenia wszelkich starań dla zbadania kwestii trafności i prawidłowości kontrolowanego wyroku z perspektywy art. 536 k.p.k.

Powyższe nie oznacza, że Sąd Najwyższy w składzie orzekającym nie dostrzega, że prawo do uzasadnienia wyroku jest komponentem prawa do rzetelnego rozpoznania sprawy. Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny podstawowym celem uzasadnienia wyroku jest ujawnienie „motywów rozstrzygnięcia, w stopniu umożliwiającym weryfikację sposobu myślenia sądu (i to nawet jeśli samo rozstrzygnięcie jest niezaskarżalne - legitymizacja przez przejrzystość), a więc unikania dowolności czy wręcz arbitralności w działaniu sądu”, a tym samym zakłada się iż uzasadnienie pełni następujące funkcje: „– wymusza samokontrolę sądu, który musi wykazać, że orzeczenie jest materialnie i formalnie prawidłowe oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości;- dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem; – służy indywidualnej akceptacji orzeczenia; – umacnia poczucie zaufania społecznego i demokratycznej kontroli nad wymiarem sprawiedliwości; - wzmacnia bezpieczeństwo prawne” (por. wyrok Trybunału konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05, OTK ZU 2006, nr 1, poz. 2).

Jeszcze raz Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie mocno akcentuje myśl, że wadliwości uzasadnienia wyroku zaskarżonego kasacją nigdy nie mogą wpłynąć na treść zapadłego wcześniej rozstrzygnięcia, gdyż dokument procesowy jakim jest uzasadnienie wyroku jest sporządzany po wydaniu wyroku.

Jasno wyraził się ustawodawca w art. 455 a k.p.k., iż nie można uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Ten przepis ma odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu kasacyjnym.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że odpowiednie stosowanie określonych przepisów nie jest czynnością o jednolitym charakterze. Wyróżnia się trzy kategorie. Pierwsza to sytuacja, gdy jakieś przepisy prawa, bez żadnych zmian

w ich dyspozycji, mają być zastosowane. Druga kategoria to wypadki, gdy odnośne przepisy będą stosowane po określonych modyfikacjach. Do trzeciej zalicza się natomiast te wszystkie przepisy, które nie mogą być stosowane, głównie ze względu na ich bezprzedmiotowość, bądź też ze względu na ich całkowitą sprzeczność z przepisami ustanowionymi dla tych stosunków, do których miałyby one być stosowane odpowiednio (por. np. J. Nowacki, Odpowiednie stosowanie przepisów prawa, Państwo i Prawo 1964, z. 3, s. 369-371). Uwzględniając istniejące odrębności kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, dopuszczalne jest odpowiednie stosowanie w postępowaniu kasacyjnym unormowań z art. 449a k.p.k. i art. 455a k.p.k. Nie można bowiem racjonalnie wywodzić o ich bezprzedmiotowości w postępowaniu kasacyjnym, czy też o ich całkowitej sprzeczności z celami tego postępowania.

W realiach przedmiotowej sprawy Sąd Najwyższy zwrócił akta sprawy Sądowi Okręgowemu w [...], w celu uzupełnienia uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku tego sądu w zakresie niezbędnym dla prawidłowego rozpoznania zrzutów kasacyjnych. Po sporządzeniu uzupełnienia uzasadnienia i doręczeniu jego odpisu stronom, obrońca skazanego uzyskał prawo uzupełnienia wniesionej kasacji.

W podobny sposób postąpił Sąd Najwyższy w sprawach kasacyjnych zakończonych: postanowieniem o oddaleniu kasacji z dnia 28 lutego 2008 r., sygn. akt; III KK 278/07, LEX nr 402324 i postanowieniem o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej z dnia 24 maja 2011 r., sygn. akt III K 287/11, LEX nr 860617. Z kolei postanowieniem z dnia 3 października 2008 r., sygn. akt III KK 135/08, Sąd Najwyższy oddalił kasację w sytuacji gdy sformułowano w niej zarzut wskazujący wyłącznie na uchybienie polegające na niesporządzeniu uzasadnienia wyroku w całym zakresie odnoszącym się do skazanego. Rozstrzygnięcie to Sąd Najwyższy podjął po uzupełnieniu przez sąd odwoławczy, w wyniku żądania Sądu Najwyższego, uzasadnienia wyroku o pominiętą pierwotnie część podmiotową, doręczenie obrońcy skazanego uzupełnionego uzasadnienia i otwarcie terminu umożliwiającego temu obrońcy uzupełnienie kasacji.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, nie podziela poglądu wyraźnego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 marca

2017 r., sygn. akt II KK 222/16, iż w toku postępowania kasacyjnego mankamenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie mogą być uzupełnione w trybie art. 449a k.p.k., bowiem przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w sytuacji, gdy nastąpiło ograniczenie treści uzasadnienia w następstwie skorzystania przez sąd pierwszej instancji z możliwości zwerbalizowanych w art. 423 § 1a k.p.k. oraz art. 424 § 3 k.p.k., czyli gdy sąd ograniczył uzasadnienie tylko do tych części wyroku, których wnioski dotyczy.

Natomiast w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt III KK 395/16, zauważono, iż teoretycznie przepis art. 449a § 1 k.p.k. może znaleźć – w związku z treścią art. 518 k.p.k. – odpowiednie zastosowanie na etapie postępowania kasacyjnego, z zastrzeżeniem, że na tym etapie procesu z instrumentarium tego należy korzystać z dużą większą dozą ostrożności niż na etapie relacji sąd odwoławczy - sąd *meriti*. Zazwyczaj tylko w tych wypadkach, gdy problematyka, o którą miałyby zostać uzupełnione uzasadnienie sądu odwoławczego, w ogóle nie została poruszona w jego zasadniczym trzonie, a poznanie zapatrywań tego sądu w tym względzie jest niezbędne dla prawidłowego wyrokowania przez sąd kasacyjny.

Podkreślić należy, że zawsze kasację strona wnosi od określonego orzeczenia, a nie od uzasadnienia tego orzeczenia. Przypomnieć przy tym trzeba, że również ustawa z dnia 23 listopada 2002 r., o Sądzie Najwyższym uprawnia Sąd Najwyższy do zażądania sporządzenia uzasadnienia, jeżeli nie zawiera go zaskarżone kasacją orzeczenie, w sytuacji, gdy np. takie uzasadnienie pozwoli na ocenę zarzutu kasacyjnego (por. treść art. 63 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r., o Sądzie Najwyższym).

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego od lat podkreśla się, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. zobowiązuje sąd odwoławczy do rozważenia wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, zaś przepis art. 457 § 3 k.p.k. nakłada na ten sąd obowiązek wskazania w uzasadnieniu wyroku, dlaczego zarzuty apelacji uznał za niezasadne albo odwrotnie, ocenił je jako słuszne.

Powołane przepisy wprowadzają zatem wymóg rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych oraz konieczność tak samo rzetelnego, z zastosowaniem takich samych reguł rozumowania, ustosunkowania się sądu odwoławczego do

zarzutów uznanych za chybione, jak i do tych, które uznano za zasadne i to bez względu na to, która strona je podnosi. Do obrazu art. 433 § 2 k.p.k. dochodzi gdy sąd odwoławczy zarzuty zawarte w środku odwoławczym, analizuje w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny. Sąd odwoławczy nie może zatem zbywać zarzutu apelacyjnego ogólnikowym stwierdzeniem, iż jest on niesłuszny, lecz powinien wykazać, dlaczego konkretny zarzut oraz argumenty podane przez skarżącego na jego poparcie są trafne lub nietrafne. W sytuacji, gdy zarzuty apelacji podważają ustalenia faktyczne lub ocenę prawną sądu pierwszej instancji nie można poprzestać jedynie na odwołaniu się do trafności lub nietrafności owych ustaleń czy ocen. Skoro bowiem autor apelacji podważał je, niezbędne jest wskazanie mu, że nie ma racji i dlaczego, a uczynić to można tylko przez stosowną argumentację, z powołaniem się, w miarę potrzeby, na odpowiednie poglądy prawne bądź argumenty natury logicznej.

Wadliwie sporządzone uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego niewątpliwie utrudnia Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli kasacyjnej, lecz jej nie uniemożliwia.

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny, działa bowiem, jak to już wcześniej podniesiono, nie tylko w oparciu o treść uzasadnienia sądu odwoławczego. Z punktu widzenia autora kasacji uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego odgrywa istotną rolę, gdyż pozwala poznać powody wydanego rozstrzygnięcia.

Prezentowany przez Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, tryb i sposób usunięcia uchybienia w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego, nie uszczupla uprawnień procesowych obrońcy, wynikających z realizacji prawa do wniesienia kasacji. Przecież w kasacji należy „zwalczać” określone stanowisko, pogląd sądu odwoławczego, a nie wykazywać w niej, że odnośnie apelacji strony, czy konkretnego zarzutu apelacyjnego, brak jest sformułowanej oceny w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego zaskarżonego kasacją. Tak postępując unika się pojawienia sytuacji o jakiej mowa w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt III KK 395/16, cyt. „nie można bowiem zaakceptować sytuacji, aby instytucja uzupełnienia uzasadnienia wyroku burzyła gwarancje strony, która podnosi określone zarzuty z intencją, aby ocenił je i odniósł się do nich sąd kasacyjny, a nie w tym celu, aby

sąd, któremu wytknięto błędy, w tym wypadku sąd *ad quem*, usuwał je niejako „we własnym zakresie”, niwecząc tym samym możliwość uznania środka odwoławczego za zasadny. Przy podzieleniu odmiennego zapatrywania prawidłowość zaskarżonego wyroku badana byłaby, w istocie, przez instancję kasacyjną nie na datę jego wydania, ale na datę wprowadzenia do niego dodatkowych korektur, wywołanych stanowiskiem strony zaprezentowanym w kasacji.”

W niniejszej sprawie w kasacji sformułowano jedynie zarzut wskazujący na nierozpoznanie i nie omówienie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego rozstrzygnięcia odnośnie zarzutów podniesionych w osobistej apelacji J.K. oraz apelacji drugiego obrońcy – adw. P. Ś. Jeżeli chodzi o zarzut braku rozpoznania przez Sąd Okręgowy w [...] apelacji J.K. oraz apelacji adw. P. Ś. to ten zarzut jest oczywiście bezzasadny, gdyż z treści wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 27 września 2016 r., jasno wynika, że zapadł on po rozpoznaniu apelacji cyt. „wniesionych przez prokuratora, oskarżonego J.K. i obrońców obu oskarżonych”. Natomiast w chwili wniesienia kasacji rację miał jej Autor, gdy zarzucił, że w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w [...] z dnia 27 września 2016 r., nie omówiono cyt. „rozstrzygnięcia zarzutów podniesionych w osobistej apelacji J.K. oraz apelacji adw. P. Ś”. Aktualnie tj. w dacie rozpoznania kasacji, nie można jednak pominąć kwestii uzupełnienia przez Sąd Okręgowy w [...], uzasadnienia wyroku z dnia 27 września 2016 r., o pominiętą część, doręczenie obrońcy uzupełnionego uzasadnienia, przez co zdaniem Sądu Najwyższego otwarto obrońcy termin uzupełnienia kasacji. Z możliwości tej obrońca nie skorzystał, podtrzymując w piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2017 r. zarzut kasacji, cyt.: „którego zasadność w perspektywie wywodów prezentowanych przez Sąd Okręgowy w [...] w uzupełnionym uzasadnieniu jest oczywista”.

W przedstawionych realiach przedmiotowej sprawy nie można podzielić tego stanowiska. Trafnie bowiem wskazuje Prokurator Prokuratury w piśmie – zmiana odpowiedzi na kasację, cyt.: „bezsporne jest, że Sąd II Instancji w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, ustosunkował się w sposób merytoryczny do rzeczywistych zarzutów podniesionych w petitum apelacji, bezpośrednio odnosząc się do tej, wniesionej przez obrońcę adw. N.C., jak i wniesionej przez obrońcę adw.

P.S. oraz oskarżonego J.K.. Tym samym bezprzedmiotowe są pozostałe zarzuty kasacji w zakresie naruszenia prawa do obrony, uczciwego procesu i rozpoznania sprawy w dwuinstancyjnym procesie”.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.

kc